

NOSTALGHIA, UTOLSÓ JELENET

(A. T.-hoz)

Félúton ér utol a türelmetlenség, ahogy most is,
amikor Gorcsakov gyertyacsonkja másodszor
is kialszik a gyenge szélben. *Hát miért mész olyan
gyorsan, miért nem csípted le a kanócot,
miért arra mész és miért olyan hosszasan?*

És persze kérdezek, folyton kérdezek mindent,
kérdesz téged is, mert nem tudlak elfogadni,
türelmetlenségem legnagyobbika.
Elfolyó tükör, mely visszacsurog álmaimban,
ahol kegyelmes vagy és segítőkész, néhol könnyörületes,
és kinyújtod kezéd felém, a kezeket, melyeket
egyedül csak magad köré fonsz az ébrenlétben.

S itt lépdél Gorcsakov, kabátja hajtókájával
véde a lángot. Ahogy menetel a medence alján,
szigorú arcára fagy az igyekezet, hisz a csüggedés
is repetíció, mint a neuronok kisülése az agyban,
mint a kegyelem és a könnyörület,
amikor leborul az égő gyertya előtt,
amikor benned is kitisztul az elme,
amikor bennem is megszilárdul a türelem.

Hát hogy lehet így elképzelni egy feldarabolt életet?
Minden része egy gyertya, amit meg kell mentened,
és ki kell hordanod őket a párkányra egyenként, hasadó tudattal –
összevissza folyó viasz. Túl sok és túl gyors újjászületés,
az isten autoimmun betegsége vagy, és egy orosz író lelke,
aki megrekedt valahol a szél és a kegyelem között.